

РЕШЕНИЕ

№ 439

гр. София, 26.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 03.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **3618** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208, ал.2 във връзка с чл.197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на Т. А. Т., с ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.3, срещу Решение № ПИ-124/31.03.2022 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С. (ТД на НАП-С.), с което жалбата му срещу отказ за отмяна на Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх. № С 170022-022-0080920/07.12.2017 г., издадено от Б. В. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С., издадено на основание чл. 200 и чл.201, ал.3, вр. чл. 195, ал.1-3 ДОПК, е оставена без уважение като неоснователна.

В жалбата се твърди, че органът по приходите не разгледал казуса по същество, като при налагане на обезпечителните мерки върху процесното МПС не съобразил представените от жалбоподателя доказателства, от които ставало ясно, че автомобилът е противозаконно отнет през 2004 г., за което има образувана пр.пр. № 13990/04 г.; на 18.11.2005 г. между жалбоподателя и М. „Европа“ АД било сключено споразумение, с което застрахователят изплатил обезщетение, а пострадалото лице декларирало, че няма претенции във връзка с щета № 147/04 г., под който номер било заведено противозаконното отнемане на МПС, както и изготвеното пълномощно, с което, на 27.01.2005 г., Т. упълномощил М. „Европа“ АД да влезе във владение, да се разпорежда и продава процесното МПС, представляващо обезпечение по наложените ПНОМ. Иска се от съда да отмени оспорения акт.

В хода на устните състезания, жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв. Б., се позовава и на липса на предмет, върху който да бъде наложен запора и прави искане да се отмени отказа, за да стане възможно заличаване на автомобила от масивите на КАТ като несъществуващ. Претендира адвокатско възнаграждение. В писмени бележки допълва подробно аргументите си.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуален представител юрк. Й., излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата и моли съда да я остави без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства се установява, че в ТД на НАП- С. е образувано изп. дело №[ЕИК]/2017 г. срещу Т. Т., с ЕГН [ЕГН] за събиране на публични задължения в общ размер на 4206,81 лева.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № С170022-022-0080920/07.12.2017 г. (л.16), издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С., на осн. чл.200 ДОПК и чл.201, ал.3, във вр. с чл.195, ал.1-3 ДОПК, на Т. А. Т. е наложена обезпечителна мярка - запор върху МПС, марка А. R., модел 155, рег. [рег.номер на МПС] , рама № ZAR1670000001131,двигател № AR67202002315, година на производство 1992 г., с балансова стойност 0.00 лева, собственост на Т. Т.. В същото е посочена разпоредбата на чл.196, ал.1, т.7 ДОПК, както и срокът за обжалване, съгласно чл.197, ал.1 ДОПК.

ПНОМ изх. № С170022-022-0080920/07.12.2017 г. е връчено на задълженото лице по електронен път на 15.12.2021 г., видно от приложеното по административната преписка удостоверение. Срещу същото не е подадена жалба в законоустановения срок.

На 04.02.2022 г., от страна на жалбоподателя, е подадено искане за отмяна на обезпечителните мерки с вх. № С220022-000-0047383/04.02.2022 г. (л.18), по което публичният изпълнител е издал Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки, с изх. № С220023-012-0000025/16.03.2022 г., на осн. чл.208, ал.2 ДОПК (л.14). Срещу така постановения Отказ е подадена жалба, с вх. № 94-Т-69/18.03.2022 г. (л.13), чиито доводи са идентични с депозираната пред съда жалба.

С обжалваното в настоящото производство решение № ПИ-124/31.03.2022 г., издадено от директор на ТД на НАП С., жалбата е оставена без уважение. Решаващият орган е изложил следните мотиви: Съгласно чл.208, ал.3 ДОПК, решаващият орган отменя обезпечението, когато се установи, че са изпълнени изискванията на ал.1, изр. първо или са налице условията на чл.199, ал.2 ДОПК – надлежното обезпечение е заменено от длъжника с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа. След направен анализ за наличието или липсата на визираните в чл.255, ал.1, т.2 и т.5, вр. с чл.208, ал.1 ДОПК хипотези счита, че не са налице посочените в закона основания за отмяна на наложеното обезпечение. Сочи като неприложима нормата на чл.199, ал.2 ДОПК, поради липса на доказателства за предоставено обезпечение в пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа. По отношение на посочените в жалбата до него твърдения, относно вещта, върху която е наложено обезпечението, директорът на ТД на НАП-С. приема, че същите са неоснователни и недоказани. Посочено е, че публичният

изпълнител правилно и законосъобразно е преценил, че за да се изпълни целта на обезпечителното производство, т.е. да се охрани публичният интерес на държавата, обезпечителните мерки следва да бъдат наложени, а в случай на необходимост обезпечението да бъде реализирано.

Решение № ПИ-124/31.03.2022 г. е връчено на 04.04.2022 г., видно от представеното копие на удостоверение за връчване по електронен път.

В административната преписка се съдържат следните писмени доказателства:

1. Постановление за спиране на полицейско производство, изх. № 13990/27.07.2004 г. по описа на СРП (л.20), видно от което полицейското производство е започнало за това, че неизвестен извършител на 28.05.04 г. за времето от 14-16.45 ч., от [населено място], [улица], пред № 51, противозаконно е отнел л.а. „А. Р. 155“ с ДК [рег.номер на МПС], рама ZAR16700000011031, двигател № AR 67202002315, от владението на Т. А. Т., без негово съгласие и с намерение да го ползва – престъпление по чл. 346, ал.1 НК. Със същото е постановено спиране на наказателното производство, водено срещу неизвестен извършител, тъй като в законоустановения срок за разследване, извършителят на деянието не е разкрит.

2. Служебна бележка от 03.06.2004 г. (л.21), издадена от зам.-началник на ОЗ РПУ-СДВР, в полза на Т. Т., в уверение на това, че има образувано дознание № ЗМ 1277/2004 г, по повод противозаконно отнет л.а. МПС „А. Р. 155“ с ДК [рег.номер на МПС], рама ZAR16700000011031, двигател № AR 67202002315. Служебната бележка е издадена, за да послужи пред съответните компетентни органи.

3. Пълномощно, вх. № 318/2005 г., с което Т. Т. упълномощава М. „Европа“ АД, по отношение на МПС „А. Р. 155“ с ДК [рег.номер на МПС], рама ZAR16700000011031, двигател № AR 67202002315, във връзка със застрахователна полица № 2104158/2003 г. /КАСКО/, да влезе във владения, да се разпорежда, да продаде описаното МПС на когото и както намери за добре на цена, одобрена от ръководния орган на компанията, както и да го представлява пред съдебни органи, адвокати, ПП-КАТ, други организации и физически лица, във връзка с дължими вземания на М. „Европа“ АД от лица, виновно причинили застрахователното събитие. Пълномощното е нотариално заверено на 19.01.2005 г.

4. Споразумение от 18.11.2005 г., сключено в [населено място] между М. „Европа“ АД и Т. А. Т., във връзка с настъпило застрахователно събитие по комбинирана застрахователна полица „Каско“ № 2104158– кражба на МПС „А. Р. 155“ с ДК [рег.номер на МПС], рама ZAR16700000011031, двигател № AR 67202002315. Със същото М. „Европа“ АД и чл.365 ЗЗД, в качеството си на застраховател се съгласява да изплати на Т. Т. сума в размер на 4900 лв., представляваща застрахователно обезщетение по покрит риск, а Т. Т. декларира, че няма никакви неудовлетворени претенции във връзка с щета № 147/1102/21/2004 г.

5. От писмо от Отдел „пътна полиция – СДВР“ до публичен изпълнител при ТД на НАП – С., по изх. № С170022-122-0016509/07.12.2017 г. се установява, че собственик на МПС „А. Р. 155“ с ДК [рег.номер на МПС], рама ZAR16700000011031, двигател № AR 67202002315 към 13.12.2017 г. е Т. А. Т. (л.25). При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, до компетентния съд и в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В случая спорът е дали е налице основание за отмяна на наложеното обезпечение, тъй като самото постановление за налагане на обезпечителни мерки не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Според разпоредбата на чл. 208, ал. 1 ДОПК отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника, в 14-дневен срок от постъпването ѝ след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5. Съгласно чл.199, ал.2 от ДОПК, когато се предостави друго равностойно обезпечение публичният изпълнител може да отмени запора или възбраната.

С обжалваното решение ответникът е приел, че не е налице нито едно от тези основания за отмяна или замяна на вече наложеното обезпечение и в настоящото производство съдът следва да провери дали този извод е правилен.

Отмяна на обезпечението може да се постанови в три случая - погасяване на публичното задължение – няма данни и твърдения за това; когато актът, с който е установено публичното вземане, бъде обявен за нищожен, обезсилен или отменен по установения ред – постановлението не е обжалвано, нито е направено искане за прогласяване на нищожност; когато актът за установяване на задължението бъде изменен с решение на по-горестоящ орган или от съда и при предприетото принудително изпълнение е събрана сума, равна или надхвърляща сумата на задължението съгласно изменението, като в този случай публичният изпълнител разпорежда връщането на надвнесената сума до размера, определен в решението за изменение, след което прекратява производството- не е налице и тази хипотеза. Т.е. не е налице нито една от предпоставките по чл. 208, ал. 1 от ДОПК. Доколкото не се предлага друго равностойно обезпечение за замяна на наложения заповор не са налице и предпоставките на чл.199 от ДОПК. В този смисъл решението е правилно, тъй като не се установяват предвидените в закона предпоставки за отмяна или замяна на обезпечението, в случай че длъжникът няма владение върху вещта.

Основният довод на жалбоподателя, е че запорираната вещь - автомобилът не се държи от него, тъй като е откраднат и обявен за издирване още от 2004г., от застрахователя му е изплатена застрахователна премия по обезщетение и той е упълномощил М. „Европа“ АД да влезе във владение, да се разпорежда и продава горепосоченото МПС. Посочените съображения относно запорираната вещь са относими в производство по оспорване на постановлението за налагане на заповор, което в случая поради необжалване е стабилен административен акт, който се ползва със законна сила. В настоящото производство се проверява само дали са налице предпоставките за отмяна на вече наложеното обезпечение, които са изброени в закона. Извън срока за оспорване на това постановление, е допустимо единствено оспорване с искане за обявяване на нищожност на този акт за налагане на заповор, предвид че вещьта не е във владението му и е обявена за издирване, каквото твърдение за нищожност не е направил жалбоподателят в настоящото производство и то няма такъв предмет.

Освен, че е била или е налице възможност да оспори постановлението за налагане на запора, за жалбоподателя е налице правна възможност да поиска прекратяване на регистрацията на откраднатия автомобил пред Пътна полиция. Съгласно чл.20 от Наредба № I-45/2000 г. за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторните превозни средства и ремаркетата теглени от тях, регистрацията на откраднатото превозно средство се прекратява след обявяването за издирване по писмено искане на собственика или на лицензиран застраховател,

изплатил тотална щета, подадено до Пътна полиция. Следва да се има предвид, че разпоредбата, на чл.201, ал.3 от ДОПК не се допуска промяна на регистрацията преди вдигането на запора. В случая обаче се касае за заличаване на регистрацията. Видно от представените към административната преписка доказателства, няма данни да е подадено такова писмено искане, напротив, с писмо от 13.12.2017 г., Пътна полиция уведомява публичния изпълнител на ТД на НАП – С., че към същата дата собственик на процесното МПС е Т. А. Т.. Във връзка с изложеното, настоящият съдебен състав достига до извод, че въпреки предоставените от жалбоподателя на М. „Европа“ АД необходими документи, а именно: постановление, служебна бележка и пълномощно, описани по-горе, към постановяване на ПНОМ регистрацията на МПС „А. Р. 155“ с ДК [рег.номер на МПС], рама ZAR16700000011031, двигател № AR 67202002315 не е била прекратена, следователно не е била налице промяна в собствеността, както правилно е отчел в отказа си публичния изпълнител.

Съображенията на жалбоподателя, че поради запора не може да се приложи погасителната давност за задълженията му, са неотнормирани в настоящото производство, което както се посочи има за предмет налице ли са основания за отмяна на запора.

Доколко този запор може да послужи действително за удовлетворение на вискателя, предвид че по данните по делото автомобилът не е наличен и предвид, че за същия е изплатено застрахователно обезщетение на собственика поради кражба, е в преценката на органа по изпълнението, но не е самостоятелно основание за отмяна на запора.

Като не намери основания за отмяна на обезпечението, такива каквито ги изисква разпоредбата на чл.208, ал.3 от ДОПК и на чл.199 от ДОПК съдът достигна до извод за законосъобразност на обжалваното решение.

По гореизложените съображения жалбата, подадена от Т. А. Т., следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода от делото и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. § 2 от ДР на ДОПК вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

С оглед на изложеното, на основание чл. 197, ал. 4 във връзка с чл. 208, ал. 2 от ДОПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. А. Т. срещу Решение № ПИ-124/31.03.2022 г. на директора на ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Т. А. Т., с ЕГН [ЕГН], да заплати на ТД на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: